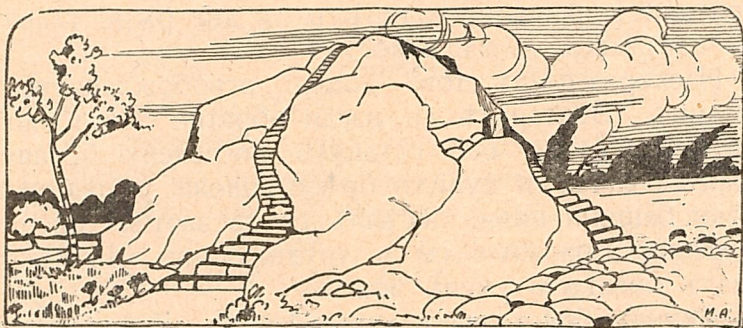

не ти позволяватъ да се учишъ добре, но ти обичашъ труда и съ собствени сили се мжишъ да надвиешъ живота. А тѣзи качества сж най-ценнитѣ днесъ. И, вървай ми, ти ще надвиешъ живота и ще излѣзешъ победителъ!

Отъ този моментъ ученикътъ и учителятъ станаха неразделни приятели въ живота.

Ант. Христовъ

СВѢТОВНА СТЬЛБА

Това било отдавна. Въ кжщата на богатия Ахмедъ бей, който държелъ въ ржцетѣ си цѣли „нахии“, билъ слуга сиракъ Иванчо. Той останалъ отъ малкъ безъ родители. Турчинътъ прибралъ бащината му земя и я присъединилъ къмъ своитѣ необятни чифлици.

Иванчо помагалъ на бейскитѣ овчари въ полето да пасатъ стадата. Въ селото не слизалъ. Като станалъ двадесетгодишенъ, билъ доведенъ въ широкитѣ бейски дворове да храни, да чисти и да нагледва многобройния добитъкъ.

Младиятъ християнинъ билъ много набоженъ. Надѣвалъ се на Господа и вървалъ, че нѣкога Богъ ще му помогне да се отърве отъ ратайското тегло. Всѣки празникъ отивалъ въ прихлупената селска черква на молитва. Следъ като се прибиралъ у дома, беятъ почвалъ да се подиграва съ него: „Е, Иванчо, видѣ ли Господа? Какво ти каза той?“

Въ единъ хубавъ недѣленъ день, Иванчо се връщалъ отъ черква. Тъкмо да влѣзе презъ високата порта, беятъ го срещналъ и почналъ пакъ да го подиграва.